

[Kjeld Olesen]

og fremmest over for de arbejdere, som man påstår at repræsentere her i tinget.

Glider vi længere ud mod afgrunden, vil de første, der skubbes ud, være de dårligst stillede. Stemningsoppiskerne, som vi ser dem i venstrefløjpartierne, skal nok være placeret et sted, hvor man kan hytte sit eget skind.

Det er klart, at vi naturligvis helst havde set, at arbejdsmarkedets parter selv havde løst problemerne, men allerede på et tidligt tidspunkt stod det klart, at dette ikke kunne lade sig gøre.

At gøre folketinget til forligsinstitution vil altid være betænkeligt. Sidst vi greb ind, var det på grundlag af et udspil fra forligsmændene. Denne gang er det en stort set uændret forlængelse, netop fordi regeringen ikke ønskede at gå længere ind i de enkelte dele af overenskomsterne, end det er sket. Selv om vi dermed atter en gang må se en overenskomst løst gennem lovgivningsmagten, vil vi stadig fastholde, at det ikke – som nogle hævder – er en afskrivning af fremtidige frie forhandlinger.

Hvis man skal vurdere resultatet, bør man ikke lytte til en enkelt part. Tager man de udtalelser, der er kommet indtil nu både fra partier og fra parterne på arbejdsmarkedet, tyder meget på, at der er fundet en ganske god balance, både når det gælder hensynet til parterne og til landets økonomi.

For os er det meget vigtigt, at det, der er foreslået, ikke kun drejer sig om lønpolitik. Netop fordi lønstigningerne vil være afhængige af prisudviklingen, er det vigtigt, at der sker en stramning af pris- og avancelovgivningen. Kun lønstigninger, der ligger i overenskomsterne, må indregnes i priserne, og i den forbindelse skal det ikke glemmes, at den dyrtidsregulering, som mange ønsker afskaffet, kun giver lønmodtagerne godt og vel halv dækning for de faktiske prisstigninger.

Så synes vi, det er meget vigtigt – og her må vi da kunne finde forståelse hos de mange, der siger, at vi alle skal holde igen – at der sker en begrænsning for tantiemer, vederlag og bonushonorarer, og at der sættes ind over for de liberale erhverv, der ikke just har været præget af beskedenhed, når det gælder indkomstudviklingen.

Dernæst er det meget vigtigt for os, at der først og fremmest er tænkt på de lavestlønne-

de. Det ligger ikke bare i, at garantibetalingen sættes op med 1 kr. 20 øre, men også i, at puljen på de 225 mill. kr., der senere skal fordeles, fortrinsvis skal gå til de lavtlønnede grupper.

Der har været megen usikkerhed om udløsningen af de to indefrosne dyrtidsportioner, når vi når frem til september. Det er lønmodtagernes dyrtidsportioner, men det har jo faktisk stået klart, at forholdene ikke tillod, at man uden videre gik i gang med at udbetale dem. At de nu over 2 år konverteres til en ekstra ferieuge, er et varigt gode for lønmodtagerne. Jeg synes, at almindelig solidaritet ikke burde bevirke reaktioner fra de lønmodtagere, der har været så privilegerede, at de allerede har så lang en ferie.

Så har vi set, at der er kommet temmelig kraftige reaktioner fra de offentligt ansatte. Ja, det afhænger nu noget af, hvilke grupper der er tale om. Men hvorom alting er: der kan ikke herske tvivl om, at offentligt ansatte inden for de seneste år har haft en reallønsnedgang. Så kan man imidlertid – og det gælder især de højerelønnede grupper – spørge, om ikke billedet er et noget andet, hvis man ser lønudviklingen over en længere årrække. Men det afgørende er, at det forslag, vi diskuterer i dag, indeholder forbedringer, både når det drejer sig om opretning af efterslæb, og når det drejer sig om forbedring af taktreguleringen fra de 50 til de 75 pct.

Man skal også lægge mærke til, at der inden for gruppen de offentligt ansatte er tale om det samme princip, som gælder for det private arbejdsmarked, nemlig at man først og fremmest finder, at det må være de lavtlønnede, man særlig tager hensyn til. Her er faktisk noget af en parallel til det private arbejdsmarked, også når det gælder dette med den ekstra ferieuge.

Vi ville da meget gerne, hvis mulighederne tillod det, give de offentligt ansatte noget mere. Men så kommer man ikke uden om den sammenhæng i tingene, at hvis det skulle ske, måtte, som forholdene er i dag i vor samfundsøkonomi, andre lønmodtagere have så meget mindre. Anderledes kan det ganske simpelt ikke stilles op, når vi med denne løsning er gået til grænsen af det samfundsøkonomisk forsvarlige.

Jeg vil da gerne allerede nu sige, at jeg med stor interesse vil lytte til ordførerne for